

Phần 7

Chương 25

Kyoto Nhật Bản - một chiếc xe từ bên ngoài tiến vào sân trước của một tòa nhà cổ kính...

Miêu Khả Vân cầm một ít hộp rau ngâm, tinh thần thấp thỏm ngồi trong xe, sắc trời đã tối, cô nhìn khí thế nơi ở rộng lớn trước mắt này giống như hoàng cung, không biết Cổ Húc Uy đang ở đâu?

Tài xế không dừng xe ở cổng chính, mà là lái về phía nhà trúc rộng lớn bên trái, cô nhìn thấy Cổ Húc Uy rồi, anh mặc một chính áo khoác, thân hình có chấp đứng yên ở trước cổng vòm đợi cô.

Xe dừng lại, anh tiến lên mở cửa xe giúp cô, “Xuống xe đi!”

Cô nhìn vẻ mặt của anh, anh chau mày lại, hình như có chút tức giận.

Cô xuống xe, có mấy nữ hầu đi ra từ bên trong cổng vòm, lấy lọ rau ngâm trong tay cô, xách hành lý của cô vào nhau, sau đó tài xế cũng lái xe đi.

Trước cổng vòm chỉ còn lại hai người bọn họ, không gian yên tĩnh, những cây trúc phát ra tiếng lá xào xạc đung đưa theo gió.

“Không phải đã nói mang áo khoác sao? Tại sao mặc ít như vậy?” Cổ Húc Uy thấy cô ăn mặc mỏng manh, cởi chiếc khăn quàng cổ trên người mình xuống, khoác lên cổ của cô.

“Em cũng không có lạnh.” Thật ra thì cô cũng hơi lạnh, anh đeo khăn quàng cổ lên cổ cô, người cô cũng cảm thấy ấm lên, thế nhưng miệng lại nói ngược.

“Thật sao? Còn lừa anh?” Anh sờ tay của cô, lạnh cóng, anh nắm chặt.

“Không có mà!” Cô luống cuống, rút tay về.

Anh nhìn cô chăm chăm, anh không thể cầm tay cô sao?

Cô giương cặp mắt vô tội lên nhìn anh, không phải cô cố ý từ chối anh, chỉ là cô có chút hoảng hốt.

Anh không nói câu nào, dứt khoát cầm lấy tay cô, ôm lại, cúi đầu hôn Khả Vân kịch liệt...

Cô ngại ngùng đẩy anh ra, anh càng ôm cô chặt hơn, đầu lưỡi cạy đôi môi mím chặt của cô, cuốn lấy hương vị ngọt ngào mềm mại trong miệng, dùng cách trực tiếp mà kịch liệt nhất, dò xét nơi sâu nhất trong lòng cô, hôn đến hai chân cô run rẩy, anh muốn cô hết sức tập trung tinh thần, thấy được anh yêu cô thế nào.

Cô không thể không chú ý, anh hôn chân thành lại tha thiết đốt đi những thứ cô cho là giả dối kia, nắm chặt lấy trái tim cô, trái tim sợ hãi của cô không còn hoài nghi điều gì, chỉ có duy nhất là động lòng với anh.

Cô vĩnh viễn không quên được anh là người đã thay đổi cả đời cô, anh rất tốt với cô, anh yêu đến hôn xiêu phách lạc như vậy, cũng không phải cô muốn chia tay, cô vẫn luôn yêu anh, trong lòng cô không ai có thể thay thế anh.

Vết thương trong lòng cô là vết thương của sự tự ái, anh không nên không có thương lượng với cô mà đã đập tiền mặt mua hợp đồng của cô... Trừ lần đó ra, cô không nghĩ ra anh có khuyết điểm hay không chân thành lần nào.

Cô vẫn rất yêu anh!

“Buông em ra...” Nước mắt của cô rơi xuống.

“Em đừng cho là em trốn được, nơi này là địa bàn của anh...” Âm thanh hắt trâm nhẹ uy hiếp cô, nhẹ gạt đi nước mắt trên mặt cô.

Nước mắt cô tràn mi nhìn anh, lời của anh nghe rất độc ác, nhưng khuôn mặt tươi cười của anh cũng rất dịu dàng, cô cũng không phân biệt được anh đang nói chơi, hay là đang giễu cợt cô nghe lời từ xa đến tìm cô.

“Nếu như anh chỉ vì muốn chinh phục em, vậy thì đồ đáng hận.” Cô khóc khẽ.

“Anh không có nói như vậy, từ đầu đến cuối chỉ có em cố tình gây sự, chịu nói xin lỗi anh mới tha thứ cho em.” Anh nói, trên môi có thoáng ý cười.

Cô ngẩn ra, thì ra là muốn cô tới nói xin lỗi! Nhưng mà là... anh nên nói lời xin lỗi trước mới đúng.

Cả mặt lẫn mắt của cô đều đỏ, tránh thoát tay của anh, muốn rời xa khỏi toàn bộ sự cười nhạo của anh, cô chạy đi theo đến nơi mấy nữ hầu vừa mới rời đi, muốn đuổi theo trở về hành lý của mình, cô không muốn ở lại chỗ này.

Nào biết cô mới chạy ra khỏi rừng trúc, trên hành lang lại có phụ nữ, thiếu chút nữa cô đã không cẩn thận đụng nhằm cô ta.

“Rất xin lỗi.” Miêu Khả Vân lau đi lệ trên mặt, không biết cô ta là người nào, có nghe được lời nói của cô và Cổ Húc Uy hay không? Cô vội vã nói xin lỗi, chạy về phía cuối đường đi, hành lang giống như mê cung chia làm hai bên trái phải, cô không rõ đường nào dẫn tới chỗ nào, rốt cuộc hành lý của cô đưa đi nơi nào rồi hả? Tay chân cô luống cuống rồi...

Cổ Húc Uy đuổi theo, cũng gặp phải người phụ nữ lúc này trên trên hành lang, mặt cô tủi thân nhìn anh.

“Cô là ai?” Anh hỏi.

“Tôi là ai vốn không quan trọng, quan trọng là tôi muốn nói cho anh biết, tôi đi đây.” Đôi mắt Doãn Tuyết Lâm ngân ngấn nước mắt nhìn anh chăm chăm, quay đầu bỏ chạy, cô là phụ tá kiêm người tình của Thiên vương ca sĩ Cổ Kiệt,

trăm ngàn lần cô cũng không nghĩ đến người đàn ông mà mình yêu lại lén lui tới với mình tinh điện ảnh Miêu Khả Vân, đau lòng đến chết.

Cổ Húc Uy không nghĩ cũng biết chắc chắn người phụ nữ này là nhận làm người, cô ta coi anh như là em trai Cố Kiệt sinh đôi của anh! Đây là chuyện thường xảy ra.

Em trai sinh đôi Cố Kiệt của anh là kỳ tài âm nhạc khắp Châu Á. Người phụ nữ này có thể là bạn gái của em trai.

Chỉ là anh cũng không có cách giải thích hiểu lầm ngay lập tức, anh phải tìm Khả Vân về, anh nhìn chăm chú vào cô đang đứng ở gần phòng của anh, lập tức chạy về phía cô.

Miêu Khả Vân nhìn Cổ Húc Uy đuổi tới, không còn cách nào khác đành phải chạy về phía hành lang bên phải, thấy có gian phòng đèn sáng, liền mở cửa ra, hành lý của cô bị đặt ở trên sàn nhà trong phòng, cô mừng rỡ, thở hắt hắt đẩy cửa vào, đi vào kéo hành lý muốn đi... Chợt cánh cửa “âm” một tiếng rồi đóng lại, Cổ Húc Uy đi về phía đầu giường, nhấn công tắc, tất cả các cửa đều toàn bộ đóng lại, màn che chạy bằng điện tự động hạ xuống.

“Muốn đi nơi nào?” Cổ Húc Uy cởi áo khoác xuống rồi đặt lên trên ghế, ung dung hỏi cô.

“Em phải đi.” Miêu Khả Vân kinh ngạc nhìn màn che hạ xuống, ngoái đầu nhìn lại, cũng nhìn rõ đây là căn phòng rất lớn, có giường trắng cực lớn, hành lý của anh cũng ở đây, đây chẳng lẽ là phòng của anh?

“Không cho phép, em thật biết làm bậy.” Hấn đi về phía nàng.

“Em làm bậy? Anh mới... không nói rõ ràng.” Giọng nói của cô run rẩy nói.

“Em cố tình gây sự phải không? Được thôi, muốn âm ỉ thì âm ỉ cho lớn.” Cổ Húc Uy cầm hành lý một cách vững vàng rồi ném sang một bên, ôm cô, quăng cô lên giường.

Miêu Khả Vân sợ hết hồn, chưa có khi nào anh lại có hành động thô lỗ như vậy, xem ra anh đã có ý muốn ngả bài.

Cô nhìn anh tiến gần, còn không kịp phản ứng, anh đã đè thân thể của mình lên cô, giữ chặt hai tay của cô, cặp mắt đen nhìn cô chăm chăm tra hỏi.

“Em chạy về nhà em, điện thoại cũng không gọi cho anh là có ý gì?”

“Em không có... Sao anh không gọi đi?”

“Chẳng lẽ em không có nghĩ đến anh có thể rất khó chịu sao?”

“Ngày đó ở khách sạn là do anh nói đi thì đi, làm sao em biết anh suy nghĩ cái gì?”

Anh nheo lại mắt liếc cô, đây là cô muốn tính sổ lại từ đâu? Vậy thì giải quyết một lần, thật là một người phụ nữ khó dây dưa, nhưng mà anh lại yêu cô.

“Làm sao em lại không biết anh nghĩ gì? Không phải em đã cho là anh làm cái gì cũng có mục đích cả sao, em hư tình giả ý với anh, anh dùng biệt thư xe hợp đồng để chinh phục em... không phải em vẫn cho là vậy sao?” Anh quát nhẹ lên với cô.

Chương 26

Cô lo sợ nhìn đau khổ trong mắt anh, nhưng cô lại không thể nào nói với anh lần nữa rằng mình đã nghĩ như vậy.

Cô không muốn anh khổ sở, đột nhiên cô biết được không chỉ có anh làm tổn thương cô, mà cô cũng làm tổn thương anh, trong lòng anh cũng rất đau khổ.

“Nói đi, tại sao không nói?” Anh giữ chặt tay của cô ra lệnh.

Cô mở to mắt, nước mắt rơi xuống từng giọt, cô không nói nên lời.

“Em nghe cho rõ, nếu như không phải anh thật lòng yêu em, ngay cả nhìn em một lần cũng không thèm, chứ đừng nói sẽ suy nghĩ vì em, em cần xe đưa xe, cần nhà thì đưa nhà, anh không phải kẻ ngốc.”

“Vậy... Tại sao trước đó anh không nói cho em biết... Anh sẽ mua hợp đồng của em?” Cô lặng lẽ nhìn anh.

“Anh nhìn tình hình lúc ấy rồi lập tức quyết định luôn, làm sao có thể nói cho em biết?” Anh bắt đắc dĩ nói.

“Anh như vậy... Làm tổn thương người khác.”

Anh hiểu được rồi, tất cả cảm xúc của cô đều là bởi cô vẫn cho là anh coi cô như món hàng mua bán.

“Anh đã nói với em, anh mua hợp đồng là vì muốn cho em có nhiều tự do hơn, nếu như em không tin anh, hay là cảm thấy tự ái quan trọng hơn, vậy anh cũng không có thể làm gì nữa, em có thể rời khỏi nơi này, đời này không gặp mặt nữa.” Đột nhiên anh buông cô ra, rời cô, mở bao công văn của mình ra, lấy ra hợp đồng người đại diện của cô, bật bật lửa lên đốt, rồi ném vào trong thùng rác bằng sắt.

Anh mở cửa phòng ra, đứng nghiêm đưa lưng về phía cô, không nhìn cô một lần nào, không biết cô có đi hay không, trong lòng cực kỳ đau khổ.

Hơn nửa ngày, anh không nghe thấy tiếng cô rời đi, vừa quay đầu lại, cô lại quỳ gối bên cạnh thùng rác, khóc đến khuôn mặt toàn là nước mắt.

“Rất xin lỗi...” Miêu Khả Vân khổ sở nói, sao lại đốt hợp đồng đi.

Nếu như cô còn không chịu tin tưởng anh, cô sẽ làm mất anh, cô cũng không muốn mất đi anh, cô không cách nào tưởng tượng nổi cuộc đời cô không có anh thì còn có ý nghĩa gì.

Khi cô mở rộng trái tim tìm hiểu tâm ý của anh, cảm thụ nỗ lực của anh, cô phát hiện vết thương trong lòng cô là giả, cô không nên để lòng tự ái che mờ mắt, anh yêu thương chân thành như vậy, phần rung động này mới là chân thực.

“Trên thế giới không có ai có thể làm nhiều vì cô như vậy, tốt như vậy, cô chưa từng được yêu thương nhiều như vậy, có sinh mệnh của anh mới là đầy đủ.”

“Rất rất xin lỗi...” Cô che mặt khóc thút thít, ngay cả lòng anh cũng không hiểu, sao cô có thể xứng với anh.

Cô Húc Uy đi về phía cô, đứng ở bên người cô hỏi: “Nghĩ thông suốt?”

Miêu Khả Vân gật đầu, anh kéo cô lại, ôm cô, may mà cô không đi.

Cô vui mặt ở trong lòng anh. “Nhưng... Không phải anh trả lại chìa khóa nhà cho em sao?”

“Khi đó anh đã cho chúng ta đã kết thúc.” Anh giải thích.

“VẬY... Cuối cùng là chúng ta đã... kết thúc chưa?” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên hỏi.

“Không, anh nhất định sẽ không rời xa em.” Anh hạ khuôn mặt tuấn tú xuống, hôn nồng nàn trên mặt của cô, mút đi nước mắt của cô, dịu dàng nói: “Cõi đời này chỉ có em mới có thể để cho anh làm nhiều chuyện chưa bao giờ làm như vậy.”

“Tại sao?” Cô nỉ non hỏi, bàn tay nhỏ bé ôm lấy người anh.

“Đương nhiên là bởi vì yêu em, cho nên đau lòng vì em, yêu thương em như vợ vậy...” Trán của anh áp thật mạnh lên trán của cô, muốn cô tỉnh lại.

“VỢ?” Hai chữ này làm cô rung động.

“Nếu như mà anh kết hôn, em chính là người duy nhất được chọn.” Đây là lời thật lòng của anh.

Trong lòng cô xúc động, nước mắt không làm chủ được mà tự rơi xuống, chưa bao giờ cô nghĩ đến anh đã nhận cô làm vợ tương lai.

Anh cho cô may mắn đời người, còn phải cho cô hạnh phúc, người đàn ông tốt như vậy, đốt đèn lồng cũng không tìm được, làm sao cô có thể gây gổ với anh, sao có thể không quý trọng anh, yêu thương thật lòng?

Hai tay cô ôm lấy anh, dựa vào anh. “Em nằm mơ cũng không nghĩ được anh sẽ tốt với em như vậy...”

“Chẳng lẽ em không coi anh như chồng sao?” Anh vuốt lưng cô.

“Bắt đầu từ giờ có được không?”

“Dĩ nhiên được.” Anh trầm giọng cười, môi đặt lên cô, mút nhẹ đôi môi tuyệt vời của cô, tay cũng không còn nhàn rỗi, thăm dò thân thể mềm mại của cô... Cô liền cởi nút áo của anh, môi cọ sát với môi của anh, nhỏ giọng hỏi: “Đây là... phòng của ai?”

“Anh đấy.”

“Sẽ không... có người vào chứ?”

“Cửa đã khóa.”

“Yêu em, chồng.” Cô kéo đầu anh xuống muốn anh hôn sâu... Anh nhiệt tình hôn cô, lưỡi quấn quýt dây dưa, dự vọng nhanh chóng khuếch tán toàn thân, anh kéo chiếc khăn quàng trên cổ cô xuống, cởi nút áo phức tạp trên người cô ra, mà bàn tay nhỏ bé của cô cũng nhanh chóng cởi hết quần áo của anh... Môi của bọn họ quấn quít, từ đầu đến cuối không có rời ra.

“Lạnh không?” Anh ôm chặt thân thể lỏa lồ của cô.

“Có một chút...”

Anh mang cô đến bên giường, muốn cô chui vào phía dưới chăn, tỉ mỉ mở công tắc thảm điện, sau đó cũng chui vào trong chăn, ôm cô vào người.

Tay chân của hai người ôm chặt lấy đôi phương, môi cũng quấn quít không rời, nhiệt độ trong căn phòng ấm áp dễ chịu.

“Em muốn hôn anh ở trong chăn...” Cô mềm mại nói, ngón trỏ lướt qua môi của anh.

Anh cười buồn bực, hầu kết rung động lên xuống, mà cô thật sự chui ngược từ dưới lên, hôn thân thể của anh, nơi mẫn cảm ở cơ ngực anh, chiếc lưỡi mềm mại đảo quanh điểm đỏ nổi lên, trêu chọc anh... Anh phát ra tiếng rên nhẹ, cô cảm thấy cơ bụng của anh thật rắn chắc, lặng lẽ cúi xuống nhìn, anh ngang nhiên trùm chăn lên cô, tay cô bưng bình trượt xuống, cầm lên của anh, thân thể chui xuống, lấy cái miệng nhỏ nhắn quỳ trước của anh... Anh nhìn chần chập phòng, hưởng thụ cô cẩn thận vỗ về chơi đùa, để mặc cho đầu lưỡi trơn mịn của cô an ủi và khơi lên từng trận kích thích.

Tay của anh cũng vuốt ve lưng cô qua lớp vải quần, lướt qua mông của cô, trượt xuống thăm dò khe nhỏ giữa hai chân, nhấn vào nơi trơn bóng mượt mà, lại khiêu khích một chút... Hai thân thể nóng như hai quả cầu lửa, không cần trùm chăn lên nữa, anh đẩy chăn qua một bên, lôi cô vào trong lòng, chiếm đoạt cô mãnh liệt, dẫn dắt cô giạng trước hai chân của anh, từng khúc nóng cháy liên tục ra vào bên trong cô.

Luật động vừa bắt đầu mà đã rất kịch liệt, anh dùng sức di chuyển đâm trực tiếp vào nơi sâu nhất của cô, cô đong đưa thân thể mảnh mai, nghênh đón anh vào nhiều hơn nữa. Hai người quên mình chìm đắm vào trong lửa tình cuồng dã, chỉ muốn hòa làm một thể với đối phương, lòng yêu đến vĩnh viễn, vĩnh viễn...

Tia sáng rạng đông vào sáng sớm đánh thức bọn họ.

“Ừm... Đã buổi sáng rồi, không ngờ chúng ta lại ngủ lâu như vậy?” Miêu Khả Vân tránh khỏi ánh sáng, tiến sát vào trong ngực ấm áp của người bên cạnh.

“Có ngủ đủ không?” Cổ Húc Uy ôm thân thể thom mềm của cô, thoải mái duỗi chân dài ra quần lầy Khả Vân.

“Có, mấy ngày này cũng không ngủ nhiều như thế.” Cô lười biếng nói.

“Có đói bụng không? Tắm xong rồi thay quần áo, gặp người nhà của anh, ăn chung bữa ăn sáng.”

“Người nhà của anh gồm những ai?” Cô tò mò hỏi.

“Ông bà nội, ba mẹ, còn có em trai sinh đôi Cố Kiệt.”

“Sinh đôi? Em cũng không biết anh có em trai sinh đôi đó!”

“Chú ấy là ca sĩ rất nổi tiếng, không phải em không biết chứ?”

“Trước đó em chỉ bán hàng ở vỉa hè, cũng không có biết...” Miêu Khả Vân thật thà nói, trước khi cô được đóng phim thì ngay cả lớp đầy bụng cũng là cả một vấn đề, có thời gian đâu mà quan tâm giới showbiz chứ?

Cổ Húc Uy lơ đãng cười, xoa vai của cô, không để cho cô nghĩ tiếp, đổi đề tài khác: “Khi còn bé Cố Kiệt ở Đài Loan cùng ba mẹ, anh theo ông bà nội về ở Nhật Bản, anh em khó lắm mới được gặp mặt, nhưng mà lần này chú ấy cũng trở lại rồi, còn mang theo bạn gái trở về.”

“Nhà anh nhiều người thật đó! Gia đình anh... biết em không?” Miêu Khả Vân hỏi anh.

“Biết, anh đã nói với gia đình rằng con dâu qua đây.” Cổ Húc Uy đã nói cùng người lớn trong nhà việc sai máy bay tư nhân đón cô sang Nhật Bản.

“Ngày hôm qua em đến nhà anh cũng không có chào hỏi mọi người, gia đình anh có trách em không hiểu cấp bậc lễ nghĩa không! Đầu tiên nên đưa rau ngâm cho ông bà trước mà...” Cô nghĩ tới.

“Sẽ không đâu, đừng để ý nhiều như vậy, anh đã nói với gia đình chúng ta có chuyện riêng cần nói, không nên quấy rầy.” Anh muốn cô không lo lắng.

“Ừm.” Anh đã chuẩn bị tốt hết rồi, cô cũng không cần lo lắng.

“Đi thôi, đi tắm với anh, chuẩn bị gặp mặt người nhà của anh.” Anh nói.

“Ừm!” Cô vui vẻ cười với anh.

Hai người cùng nhau tắm rửa, thay quần áo xong, chuẩn bị gặp người lớn trong nhà họ Cố.

Bảy giờ sáng, Cổ Húc Uy xách mấy lọ rau ngâm Đài Loan trên tay, tiến vào phòng ăn với Miêu Khả Vân.

Anh cho rằng đây là thời gian tốt để gặp mặt, nhưng hai người đến phòng ăn, chỉ thấy đầu bếp nấu xong bữa sáng phong phú, một bàn đầy đủ lầy bánh bao và rau củ làm chủ đạo, khoai lang, còn có nước trái cây, bọn người hầu cũng đứng ở bên cạnh chờ chủ nhà, nhưng mà không thấy người trong nhà ở đâu.

Chương 27

“Ông bà với ba mẹ tôi đâu?” Cổ Húc Uy hỏi một người làm.

“Thiếu gia Húc Uy, ông chủ nói ngài ấy không ăn bữa sáng, đang nổi giận đùng đùng trong đại sảnh! Hình như là bởi vì tối hôm qua ông chủ muốn giới thiệu tiểu thư Honda cho thiếu do Cố Kiệt gặp gỡ, cả nhà tiểu thư Honda đều tới, thế nhưng không biết thiếu gia Cố Kiệt lại chạy đi đâu không thấy, mãi cho đến sáng sớm hôm nay vẫn chưa thấy trở về, thế nên ông chủ mới tức giận như vậy.” Người làm trả lời.

Cổ Húc Uy đã hiểu được tình hình đại khái, anh và Miêu Khả Vân đi ra khỏi phòng ăn.

“Ba anh đang giận em trai anh.” Miêu Khả Vân cũng nghe được vấn đề xảy ra.

“Anh thấy, trước tiên chúng ta nên rời đi nơi này cái đã.” Cổ Húc Uy cảm thấy tình hình lúc này để Miêu Khả Vân gặp người nhà thì không tốt lắm.

“Tại sao?” Miêu Khả Vân cảm thấy ngoài ý muốn với quyết định của anh. “Ba anh ta là độc tài nổi danh, bình thường thì ông ấy đều làm việc theo ý của mình, ngay cả ông bà nội cũng không làm gì được, nếu tinh thần của ông ấy không tốt, vậy nên bây giờ đừng gặp mặt ông ấy.” Anh không muốn làm vật hy sinh.

“Nhưng mà, em trai của anh đã trốn, nếu anh cũng trốn theo, ba anh sẽ càng tức giận hơn, đừng nên làm ông ấy tức giận, chúng ta cùng đi chào hỏi, như vậy có vẻ tốt hơn.” Cô phán đoán dựa vào lẽ thường của con người.

“Em không sợ?” Cổ Húc Uy kinh ngạc hỏi.

“Có gì mà phải sợ, không phải người nhà của anh sau này cũng là người nhà của em sao?” Cô nói lời chân thành từ tấm lòng.

Cổ Húc Uy cười, cô nói không sai, cũng làm anh tỉnh ngộ, nếu ba đang tức giận, cũng đừng đổ thêm dầu vào lửa.

“Cũng được, vậy thì đi.” Anh cầm lấy tay cô, hai người cùng đi vào đại sảnh.

Còn chưa thấy người đâu, đã nghe thấy tiếng gào. “Tên nhóc mất nết Tư Kiệt này lại dám trốn đi đâu không thấy, để cho tôi mất thể diện trước nhà họ Honda, thật mất mặt mà.”

“Đó là cha của anh - Cổ Thiên Duệ, ông ấy từng là một nhà sản xuất danh tiếng, quát nạt người khác đã thành thói quen.” Cổ Húc Uy nhỏ giọng giới thiệu với Miêu Khả Vân.

Miêu Khả Vân mở to hai mắt đen tròn gật đầu một cái.

“Ai!” Tiếng thở dài phát ra từ đại sảnh.

“Mới than thở là ông bà nội của anh.” Cổ Húc Uy nhỏ giọng giới thiệu.

Miêu Khả Vân lại gật đầu lần nữa.

“Thiên Duệ anh cũng đừng tức giận nữa, Trung Bá đã đi ra ngoài tìm con trai rồi.” Có một âm thanh dịu dàng đang khuyên bảo.

“Đó mẹ của anh - Hàn Âm, bà ấy là người mẹ tốt nhất trên đời này, bà ấy cũng từng là ngôi sao điện ảnh giống em.” Cổ Húc Uy nói qua.

Miêu Khả Vân cười nhẹ một tiếng với anh, hai người không để ý đến không khí căng thẳng của đại sảnh, cùng nhau đi vào

“Ông bà nội, ba mẹ, cô là Khả Vân.” Cổ Húc Uy giới thiệu Khả Vân cho người nhà.

“Ông bà, bác trai bác gái, con chào mọi người.” Miêu Khả Vân lễ độ chào hỏi mọi người nhà họ Cổ.

Chủ nhà Cổ Thiên Duệ che giấu vẻ giận dữ nhìn về phía cô gái thanh tú trước mắt, bà chủ nhà họ Cổ Hàn Âm cũng nhìn về phía Miêu Khả Vân.

Hai người già cao tuổi ông bà nội từ buồn chuyển thành vui, quan sát Khả Vân rồi lộ ra nụ cười nói: “Đúng là cháu dâu còn xinh đẹp hơn so với trong ảnh, Cổ Kiệt mang Tiểu Tuyết Lâm về, Húc Uy mang Tiểu Khả Vân về, về sau nhà chúng ta càng náo nhiệt hơn rồi.”

“Ông bà nội, đây là Khả Vân rau ngâm đặc biệt mang từ Đài Loan mang sang, ông bà thích nhất là hoa dưa, lúa mì, măng, đậu phụ như... Ở đây cũng không có hương vị thế này.” Cổ Húc Uy vội vàng giao mấy lọ trên tay cho Khả Vân, làm cô đưa cho người lớn trong nhà..

Hai tay Khả Vân biếu cho hai ông bà cụ, cả hai rất vui vẻ.

Bà nội nói: “Thật tốt quá, chúng ta luôn ăn hoa quả do đầu bếp làm, cũng ăn đến ngán, nếu có rau ngâm thế này, bữa ăn sáng cũng không lo không ăn được, ha ha ha...”

Ông nội nói: “Đây là hương vị chính gốc của quê hương, thật sự làm ông già đây hoài niệm! Ha ha... Rất cảm ơn cháu.”

Cổ Thiên Duệ đang nổi giận thì đột nhiên lặng lại, đi tới liếc mắt nhìn rau ngâm nói: “Nếu là có cháo trắng thì tốt.”

Hàn Âm ngạc nhiên nhìn chồng, không ngờ hương vị quê hương lại có thể làm ông ấy ngừng tức giận, thừa dịp đó cô nói: “Để con gọi đầu bếp đến làm, ba mẹ cũng rất muốn ăn cái này! Cháo nóng với rau ngâm là hợp nhất rồi.”

“Để cho cháu làm được không? Để cháu làm cháo trắng cho mọi người luôn.” Miêu Khả Vân xung phong đề cử mình nhận việc.

Về mặt Cổ Húc Uy tươi cười đứng một bên, anh không có ý kiến.

Người lớn nhà họ Cổ trao đổi ánh mắt, ông bà nội lại không nhận được khen Khả Vân: “Đúng là cháu dâu hiền tuệ mà, vậy ném thử tay nghề cháu dâu một chút xem sao.”

Miêu Khả Vân được cho phép, lập tức vào phòng bếp, rửa tay nấu chín cháo, đầu bếp đưa loại gạo Việt Quang tốt nhất cho cô, không đầy 20 phút đã cho ra lò một nồi cháo nóng hằm hập, từng hạt cháo đầy đặn lóng lánh.

Cô tự tay sắp xếp rau ngâm lên bàn, mời mọi người tiến vào phòng ăn hưởng thụ bữa ăn cháo rau ngâm.

“Đúng là ăn rất ngon, hương vị thơm ngọt của cháo rất ngon miệng, hương vị này làm cho người khác xúc động, cháu dâu tốt như vậy, phải gả vào nhà chúng ta nhanh mới được...” Ông bà nội ăn cháo trộn với rau ngâm, khen Khả Vân không dứt miệng.

Ba Cổ Thiên Duệ không tiếng động ăn ba bát cháo, mẹ Hàn Âm cũng cảm thấy chén cháo này rất thơm.

“Em nấu thật ngon, ai dạy em vậy, có thể nấu cháo ngon như thế?” Cổ Húc Uy hỏi Miêu Khả Vân, anh còn không biết cháo còn có thể ăn ngon như vậy.

“Mẹ em dạy em, bà ấy nấu cơm rất giỏi, em cũng học được chút ít.” Miêu Khả Vân thấy cả nhà đều thích, bản thân cũng rất vui vẻ.

“Ba nghe Húc Uy nói tác phẩm mới còn chưa có mở máy, nếu ngày mai rảnh rồi thì nấu thêm một nồi nữa!” Cổ Thiên Duệ để chén xuống, vẻ mặt thả lỏng nói với Khả Vân.

“Vâng, bác trai.” Miêu Khả Vân không ngờ món cháo nhẹ này có thể khiến bác trai tức đến sủi bọt mày này bốt giận, hơn nữa còn làm cho mọi người vui vẻ, cô rất vui lòng mà nhận yêu cầu này.

Cổ Húc Uy âm thầm giơ ngón tay cái lên với Miêu Khả Vân.

“Húc Uy cũng không còn nhỏ, đã đến tuổi lập gia đình, lúc nào thì mới cưới Khả Vân vào cửa hả?” Bà nội không nhịn liền mở lời hỏi trước.

“Phải được cô ấy đồng ý mới được ạ!” Cổ Húc Uy trêu đùa với Miêu Khả Vân.

“Khả Vân chịu không?” Bà nội cười híp mắt chuyên sang hỏi Miêu Khả Vân, ánh mắt mọi người trong cũng tập trung toàn bộ lên người cô.

“Bà nội... Cháu chờ anh ấy cầu hôn cháu.” Miêu Khả Vân xấu hổ nói.

“Còn không mau cầu hôn? Chờ hôm này còn không bằng ngay hôm nay đi?” Cổ Thiên Duệ khích lệ con trai.

“Sau khi đóng phim thành công thì gả cho anh!” Cổ Húc Uy cũng không phải vì đáp ứng yêu cầu của mọi người, anh vì chính mình mà đề nghị, cũng để cho người nhà chứng kiến tình yêu của bọn anh.

“Ừm!” Miêu Khả Vân cho anh một lời hứa hẹn.

Hai người liếc mắt đưa tình, người trong nhà vui mừng cười lên rồi vỗ tay, hai người cũng nhận được rất nhiều lời chúc phúc.

Càng kiên định và quyết tâm yêu nhau hơn.

Chương 28

Hồi Cuối

Một tuần lễ sau tổ diễn kịch tới Nhật Bản, ngay sau đó tác phẩm mới khai mạc, Miêu Khả Vân ngày nào cũng bận rộn đóng.

Cổ Húc Uy chưa có về Đài Loan, anh ở lại trường quay đảm nhiệm giám sát, mượn cơ hội ở cùng với cô.

Một tháng trôi qua rất nhanh, sau khi hoàn thành biên tập cắt ghép, toàn bộ người của tổ diễn kịch lại đến Thượng Hải lấy cảnh diễn lần nữa, tiếp đó tổ diễn kịch thuê một nhà trọ rồi phân phòng cho mọi người ở, mỗi người dùng một phòng, trên đường quay phim có xe đưa đón riêng.

Cổ Húc Uy và Miêu Khả Vân cùng đến Thượng Hải, cô có anh làm bạn toàn bộ hành trình, không có trở ngại về sự thay đổi đất đai thời tiết, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Mặc dù hai người bọn họ không có công khai tình cảm, nhưng cũng không cố ý giấu diếm, mà đạo diễn David sắc bén lại thường thấy bọn họ ngồi với nhau sau khi đóng phim, đoán rằng bọn họ sa vào tình yêu cuồng nhiệt.

“Húc Uy, có muốn làm sáng tỏ chuyện tình yêu giữa nhà sản xuất cho giới truyền thông biết hay không, để tuyên truyền cho tác phẩm mới??” David thử thăm dò riêng Cổ Húc Uy.

“Cũng được.” Cổ Húc Uy không phản đối.

Ngay hôm sau tin tức truyền khắp các quốc gia Châu...

Mẹ của Miêu Khả Vân - Lâm Lệ Thủy cũng thấy được tin tức từ báo chí, sau khi con gái của bà nổi tiếng, ngày nào cũng lật xem mấy tờ báo giải trí, xem có tin tức liên quan đến con gái hay không.

Hôm nay thấy tờ báo viết về con gái “Sắp gả vào nhà giàu, là cô dâu của ông chủ nhà sản xuất Giả thị - Cổ Húc Uy” khiến cho bà bị dọa tới giật mình, vội vàng cầm theo tờ báo, chạy đi tìm chồng.

“Ôi Chí Thành, đây là thật hay giả... con gái sắp phải gả vào nhà giàu có rồi.”

Miêu Chí Thành đang đánh cờ với hàng xóm dưới gốc cây lớn, vừa nghe vợ mình nói vậy, cướp lấy tờ báo rồi cầm lên xem... Tất cả hàng xóm dưới gốc cây cũng đều vây xung quanh để nhìn.

“Chúc mừng nha! Khả Vân đúng là người tài giỏi.”

“Con bé không những trở thành ngôi sao lớn, mà còn lại lên làm nàng dâu của nhà giàu có, rõ là chúng ta được thơm lây.”

Hàng xóm dưới gốc cây nhiệt tình chúc mừng không ngừng.

“Tôi thấy đám cưới phải cần hơn một đến hai trăm bàn mới đủ.” Bác Lý Trường phe phẩy cây quạt, nhếch miệng cười lộ hết cả hàm răng vàng khè.

“Nói không chừng đây là tờ báo bậy bạ.” Lâm Lệ Thủy và Miêu Chí Thành cười cười, nhưng trong bụng lại thầm đổ mồ hôi lạnh, rốt cuộc Cổ Húc Uy này là ai bọn họ cũng không biết?

Đang lúc hai vợ chồng về nhà trong tiếng chúc của mọi người.

“Ông xem hay là chúng ta có nên lên Thượng Hải một chuyến không?” Lâm Lệ Thủy hỏi chồng mình trên đường.

“Đúng là nên đi một chuyến, ngộ nhỡ con gái bị lừa thì làm sao?”

“Vậy chúng ta lấy lý do gì đây?”

“Đã nói là ‘đi thăm’, ở trên báo chí có viết, tôi lên xem thế nào?” Kể từ khi Miêu Chí Thành làm bố của ngôi sao, cũng thường xem báo chí như vợ mình, cũng muốn xem có tin tức con gái hay không.

“Lúc nào thì lên đường?” Lâm Lệ Thủy hỏi.

“Càng sớm càng tốt.”

“Có cần thông báo với con gái hay không?”

“Tất nhiên là không cần, con bé bận rộn như vậy, bà chỉ cần hỏi con rằng đang nghỉ ngơi ở đâu là được, chúng ta đi thẳng tìm con.”

“Tốt, vậy chúng ta mau trở về chuẩn bị một chút.”

Cứ như vậy, hai người một cha một mẹ của ngôi sao đi lên Thượng Hải, cả hai ăn mặc thời thượng, đeo kính mát, rất sợ bị nhận ra mình là ba mẹ của ngôi sao lớn.

Bọn họ nhìn thời gian, cũng sắp sáu giờ tối rồi, trước tiên kêu xe taxi đem vệt quay cùng thức ăn cho con gái bồi bổ một chút.

Đến trước phòng trọ của con gái, bọn họ trực tiếp nhấn chuông tìm con bé, bởi vì không có thông báo trước chuyện này, cũng không biết con gái có ở đó không, quyết định thử một chút vận may.

Vậy mà lại có người mở cửa, mở cửa là một người đàn ông cao gầy, anh mặc áo màu đen, quần jean, khuôn mặt rất đẹp trai, vẻ mặt có chút lạnh lùng, nhưng lại có vẻ rất được lòng người.

Lập tức Lâm Lệ Thủy và Miêu Chí Thành nhận ra anh là Cổ Húc Uy, trên báo chí có hình của anh.

Hai vợ chồng kéo kính xuống cùng nhìn nhau một cái, nghĩ thầm rằng Cổ Húc Uy xuất hiện ở nơi ở của con gái, vậy trên tờ báo viết là thật.

“Xin hỏi tìm ai?” Cổ Húc Uy khách sáo hỏi.

“Chúng tôi là ba mẹ của Khả Vân, con bé có ở đây không?”

“Là bác trai bác gái? Các bác khỏe không, cháu là Cổ Húc Uy, chắc các bác cũng biết được đại khái tin tức của cháu với Khả Vân từ truyền thống.” Cổ Húc Uy cười mở tự giới thiệu mình, chìa tay ra với hai bác.

“Thật ra chúng tôi vội đến đây để thăm hỏi con bé.” Lâm Lệ Thủy nói có chút gượng gạo, bà nghĩ muốn giấu chúng nó về thật ra là đến xem con gái có bị anh ta lừa gạt không.

“Đúng đúng, là tới thăm hỏi.” Miêu Chí Thành ở một bên phụ họa.

“Mời bác trai bác gái vào, có thể các bác phải chờ thêm chút nữa, Khả Vân vẫn còn đang quay phim, muộn hơn một chút nữa mới trở lại.” Cổ Húc Uy chào đón hai người, tận tình nói.

Hai người lại đeo mắt kính vào, vào nhà trọ. Nhà trọ này rất nhỏ, vừa nhìn là thấy hết ngay, chỉ có một cái giường, một phòng tắm đơn giản, cùng một bếp nấu ăn, trên bếp là nồi lẩu đang nấu.

“Cháu đang nấu ăn?” Miêu Chí Thành rất kinh ngạc hỏi Cổ Húc Uy.

“Cháu sợ Khả Vân trở về rồi đói bụng.” Cổ Húc Uy giảm lửa nhỏ lại, đảo thức ăn, bung đến bàn nhỏ cạnh mép giường cho hai người, nói: “Bác trai bác gái, mời ngồi tại nơi này, rất xin lỗi xin lỗi, nơi này rất chật.”

Lâm Lệ Thủy cùng Miêu Chí Thành thay đổi nhiều về cách nhìn Cổ Húc Uy, bà vốn tưởng rằng con cháu nhà giàu đều có vẻ lưu manh, không hiểu lễ phép, tự cho là đúng, nhưng thằng bé lại không có khuyết điểm này, ngược lại lại có những ưu điểm không ngờ tới, thằng bé lại có thể nấu thức ăn cho con gái vì sợ con bé đói bụng, đối đãi lễ phép với người khác, rất có giáo dưỡng.

Cổ Húc Uy lấy đệm ra, để hai người ngồi ở trên mặt đất..

Miêu Chí Thành cùng vợ ngồi xuống.

“Bác trai bác gái chỉ tạm thời tới đây sao? Vì sao không có nghe Khả Vân nói qua hai bác muốn tới Thượng Hải?” Cổ Húc Uy hỏi hai người.

“Thì... Muốn cho con bé một niềm vui bất ngờ! Cũng là muốn tới xem cháu một chút... Coi báo chí viết là giúp đỡ tuyên truyền, hay là thật?” Miêu Chí Thành thẳng thắn nói.

“Là thật.” Chính miệng Cổ Húc Uy chứng thực.

“Chúng ta cũng không yêu cầu con gái phải gả vào nhà giàu nào, quan trọng là hai đứa thật tâm yêu nhau, dù sao hôn nhân cũng không phải là trò đùa, nếu như các con tâm đầu ý hợp, sẽ quý trọng đối phương, cũng bao dung đối phương.” Lâm Lệ Thủy cũng thẳng thắn nói.

“Cháu hiểu.” Cổ Húc Uy cảm kích bọn họ hiểu lý lẽ.

“Cháu đừng nhìn bình thường Khả Vân hiền lành, nếu con bé quyết định, rất quật cường.” Lâm Lệ Thủy bổ sung lại nói rõ, muốn anh có tính toán trước.

“Cháu biết rồi, cháu sẽ nhường cô ấy.” Lòng dạ Cổ Húc Uy biết rõ, biết rất rõ.

“Vậy thì tốt.” Miêu Chí Thành không nói thêm nữa, những điều còn lại để cho người trẻ tuổi làm chủ là được, ông không tìm ra điều gì không hợp làm con rể của Cổ Húc Uy.

“Bác đưa cờ tướng theo, cháu có chơi hay không? Chúng ta chơi một ván.” Miêu Chí Thành cầm một hộp cờ tướng từ túi hành lý ra ngoài.

“Vâng ạ! Bác trai ra ngoài vẫn mang theo cờ tướng?” Cổ Húc Uy rất tò mò.

“Lúc nào đi ra ngoài bác cũng mang theo, sợ không có gì làm thì chán!” Miêu Chí Thành trải bàn cờ giấy ở trên bàn, đổ các con cờ ra, tướng sĩ, tượng, xa, mã, pháo đều sắp đúng vị trí trên bàn cờ.

“Các bác có đặt khách sạn rồi sao?” Cổ Húc Uy cũng sắp cờ mình xong.

“Có, hai người cứ chơi, tôi bỏ vệt quay cùng thức ăn vào trong mâm, hai bác mua rất nhiều.” Lâm Lệ Thủy đứng dậy, đi đến bếp bên cạnh tìm mâm đựng thức ăn.

“Bác gái, để cháu lấy cho.” Cổ Húc Uy đứng dậy theo, cầm thức ăn từ tay Lâm Lệ Thủy, rồi để thức ăn ngon lên mâm rồi đặt trên bàn.

“Trước tiên bỏ cạnh bếp đã, chờ Khả Vân về rồi cùng ăn.” Lâm Lệ Thủy nhìn kỹ các động tác của con rể, mặc dù chỉ là động tác lấy mâm đơn giản, nhưng cử chỉ của thằng bé lại lộ ra khí chất ưu nhã trời sinh, sắp xếp mọi thứ cẩn thận, bỏ những túi kia vào thùng rác, tuyệt không cầu thả, bà rất thích thái độ làm việc của thằng bé, người như vậy mà kết hôn với con gái bà, bà không lo lắng.

“Xong.” Cổ Húc Uy rửa tay, bồi bác trai đánh cờ.

Miêu Khả Vân trở lại nhà trọ thì vô cùng vui mừng, Cổ Húc Uy đang đánh cờ cùng cha, mẹ xem ti vi ở một bên, hình như cả ba người chung đụng không tệ.

“Vì sao cha mẹ lại tới đây.” Cô đi tới.

“Đến thăm.” Lâm Lệ Thủy cùng Miêu Chí Thành đồng thời nói.

“Hôm nay quay tốt không?” Cổ Húc Uy dùng ánh mắt hòa nhã nhìn cô hỏi.

“David nói em biểu hiện rất tốt.” Miêu Khả Vân ngồi vào bên cạnh anh.

“Cố gắng lên.” Cổ Húc Uy cổ vũ cô.

Lâm Lệ Thủy cùng Miêu Chí Thành nhìn trong mắt, đúng là hai bọn trẻ tâm đầu hợp ý.

“Đừng chơi nữa, ăn cơm.” Lâm Lệ Thủy muốn chồng cất cờ tướng.

“Con rể, ván này coi như con thắng rồi.” Lời nói Miêu Chí Thành chứa đầy hàm ý.

Cổ Húc Uy nghe được hàm ý trong lời nói, nở nụ cười đáp lại.

Miêu Khả Vân cùng Lâm Lệ Thủy bung thức ăn ngon lên bàn, “Người một nhà” ăn uống vây quanh cái bàn, vừa nói vừa cười.

Sau khi ăn xong Cổ Húc Uy phụ trách rửa chén bát, Lâm Lệ Thủy muốn Miêu Khả Vân tản bộ xung quanh cùng bà, thuận tiện cùng nói chuyện tâm tình, rồi tản bộ về nhà trọ.

Thời gian trôi qua, Cổ Húc Uy lái xe đưa Miêu Chí Thành và Lâm Lệ Thủy đến khách sạn nghỉ ngơi, rồi trở về nhà trọ.

Miêu Khả Vân đang lau mâm, thấy anh trở lại, nở nụ cười hớn hở với anh, ngọt ngào nói: “Trở về.”

“Sao không đi nghỉ ngơi? Cái này để anh làm là được.” Cổ Húc Uy đóng cửa lại, ôm cô từ sau lưng, hai cánh tay vòng qua ngang hông cô, cúi đầu nói bên tai.

“Em không mệt.” Cô cười, nhìn anh cùng ba mẹ chung đụng vui vẻ, cô quên hết cực khổ cả ngày.

“Em tản bộ cùng với mẹ, mẹ lúc nào cũng khen anh!”

“Thật?”

“Mẹ nói anh đến đồ bỏ đi cũng sắp xếp cẩn thận, hơn nữa nấu lẩu ăn rất ngon... Lẽ phép với người lớn tuổi.”

“A, như vậy cộng thêm cảm tình rồi!” Anh cười đến lông mày cũng giương lên.

“Mẹ hỏi lúc nào thì kết hôn.”

“Em có nói em quay phim xong thì kết hôn luôn không?” Anh hỏi, cúi đầu nhìn vẻ mặt của cô.

“Có... Mẹ còn nói...” Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, bốn con mắt trao đổi với anh, nhìn dáng vẻ vui mừng của anh, trong lòng cô cũng hoan hỷ.

“Nói gì?”

“Nói em đừng quá cố chấp.”

“Nói rất đúng.” Anh khẽ chạm vào môi cô, vui vẻ cười to.

“Hừ!” Cô hờn dỗi.

Anh ôm chặt cô, đứng đắn hỏi: “Còn nói cái gì?”

“Nói rằng phải lễ phép với bố chồng mẹ chồng, phải chu đáo, phải làm theo ý của ông bà nội, ông bà đã lớn tuổi, cũng giống như đứa bé phải dỗ dành, còn phải...” Cô muốn nói mà thôi.

“Còn phải cái gì?” Anh nghe đến say sưa ngon lành.

“Phải yêu anh, tốt với anh, mẹ nói làm ngôi sao chỉ là tạm thời, làm vợ là cả đời.”

Anh cầm cái mâm trong tay cô, giữ chặt vai của cô để cho xoay người nhìn anh, lộ vẻ xúc động nhìn cô nói: “Em nói thế nào?”

“Cả đời em sẽ cung chiều anh, rất yêu anh, đối xử tốt với anh... Như một người chồng.” Sóng mắt cô óng ánh như thể hiện Endless Love với anh.

“Em phải nhớ kỹ lời hứa của mình cả đời, vợ tương lai.” Anh khẽ vuốt khuôn mặt xinh đẹp của cô, đây là người con gái anh mãi cung chiều, anh mãi mãi yêu nàng.

Anh ôm cô nồng nhiệt, hôn cô, ở trên môi của cô, trong lòng, in dấu thề ước vĩnh hằng của mình.

Anh vô cùng cung chiều cô, chỉ dành riêng cho một mình cô.

HẾT